

помогнемъ да заврши работѣ.

» Азъ ще уловижъ правый-тъ пѣтъ къмъ рѣкъ-тъ каза Гели на отсѣкъ, кога тѣ стигнахъ до границъ-тъ гдѣ-то ся свръшвала земіа-та на Шелби. « Азъ знаѣжъ, кой пѣтъ тѣ улавѣтъ за да побѣгнѣтъ. »

— Истина, каза Самъ, получите! Г. Гели насочихте право въ срѣдъ-тъ. Нѣ къмъ рѣкъ-тъ има два пѣтіа, іединъ старъ избитъ, а другый новъ-равенъ кой мыслиге да уловимъ.

Анди почюденъ погледнѣ Сама и ся смая, като чю тѣжъ новѣ географіѣ нѣ че упусти да потвърди думи-ти на другаріа си.

» Азъ мыслижъ, каза Самъ, че Елиза іе заловила старый-тъ пѣтъ, кой-то по малко работи. Гели, ако и да бѣ стара лисица, и отъ природъ-тъ твърдѣ недовѣрчивъ, Самовы-ти думи го смаѣахъ.

— Ако не быхме были и двама вси безочливи лѣжци каза той, като ся въспрѣ и поумесли.

— Умысленый-тъ товъ съ кой-то бѣхъ произнесли тыіа думи до-кара голѣмъ радость на Анди, кой-то ся бѣ облегижъ на сѣдло-то, като че имаше желаніе да падне отъ конь-тъ, » Самово-то лице не ся измѣни и той стоіаше навѣселъ като стара планина.

— Ехъ! извыка Самъ, » Господарь-тъ може да сторн, какъ-то мысли за

подобрѣ; да врьпи въ правый-тъ пѣтъ, ако му іе драго — За насъ іе все равно. Сега и азъ като поразмыслихъ за това, струвами ся, че правый-тъ пѣтъ ще бѣде по лесенъ за іезданіе.

— Тіа трѣбѣ да іе уловила поза-пустѣлый-тъ пѣтъ, то ся знаіе » каза Гели, кой-то си разсуждаваше съ гласъ, безъ да даде вниманіе на думи-ти Самови.

— Кой іжъ знаіе; жени-ти сѣ чюдни; » каза Самъ, тѣ никогы не постѣпѣтъ така, какъ може чловѣкъ да мысли, че ще постѣпѣтъ; вѣскогы на опаки правѣтъ. Тѣ отъ природъ-тъ сѣ направена опаки; за това ако помыслимъ че сѣ уловили іединъ пѣтъ, то навѣрно улови другый-тъ, и бѣди увѣренъ, че ще ты найдешъ тамъ. И така азъ мыслижъ, че Елиза іе уловила старый-тъ пѣтъ, за това струва ми ся ще бѣде по добрѣ, ако уловимъ мы правый-тъ пѣтъ. »

Това глубомысленно размышленіе за іестество-то женско, какъ-то ся виждаше не склони Г-на Гели за правый-тъ пѣтъ; и той отсѣче че ще улови другый-тъ пѣтъ и попыта Сама, кога ще излѣзіятъ на ніего.

— Скоро близо смы » каза Самъ и мигнѣ на другаріа си Анди съ око-то кою-то бѣше къмъ ніеговъ-тъ странжъ; и умысленно продума: » колко-то повече мыслижъ толкосъ повече ся увѣрявамъ, че не трѣбѣ да